

XIV TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine Hs2 ,2-5)

Lugemine prohvet Hesekieli raamatust:

Kui Issand minuga rääkis, tuli minusse Vaim, kes tõstis mu jalule ja ma kuulsin teda, kes ta minuga rääkis ja ütles: "Inimesepoeg, ma läkitan sind Iisraeli laste juurde, mässaja rahva juurde, kes on mulle vastu pannud. Nemad ja nende vanemad on minu vastu üles astunud kuni tänase päevani ning nende poegadel on jultunud näod ja paadunud südamed. Nende juurde läkitan ma sind ja sina pead neile ütleva: Nii ütleb Issand, ütleb hoolimata sellest, kas nad mind kuulavad või mitte, sest nad on mässaja rahvas. Siiski peavad nad teadma, et nende keskel on olnud prohvet."

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps123 ,1-2 3-4)

R: Issand, meie silmad vaatavad Sinu poole.

Ma tõstan oma silmad sinu poole, kes sa oled taevas.
Nii nagu sulaste silmad jälgivad oma isanda kätt,
nagu ümmardaja silmad on oma emanda käe poole,
nõnda on meie silmad Issanda, meie Jumala poole
kuni tema meile armu heidab.

R:

Ole meile armuline, Issand, ole meile armuline,
sest kaua oleme pidanud taluma oma ärapõlatust
ja meie hingele on küllalt saanud
ülbete pilgetest ja halvaksanust.

R:

(Teine lugemine 2Ko12 ,7-10)

Lugemine püha apostel Pauluse teisest kirjast korintlastele:

Vennad, selleks, et ma mulle osakssaanud suurte ilmutuste pärast kõrgiks ei läheks, on okas minu ihusse antud, saatana ingel mind rusikaga lööma. Ma olen selle pärast kolm korda Issandat palunud, et see mu rahule jätaks. Aga tema ütles mulle: "Sulle peab minu armust küllalt saama, sest just nõtruse kaudu näitab vägi end täiel määral."

Nii kiitlen ma pigemini oma nõtrusest, et Kristuse vägi elaks minu sees. Sellepärast on minu rõõm nõtruses ja haavamistes, hädades, tagakiusamistes ja hirmudes, mida ma kannan Kristuse pärast, sest just siis, kui ma olen nõder, olen vägev.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Ap 16,14b)

Halleluuja. Issand, ava meie süda
ja lase meil vastu võtta sinu Sõna. Halleluuja.

(Evangeelium Mk6 ,1-6a)

Lugemine püha Markuse evangeeliumist:

Sel ajal tuli Jeesus oma kodukohta ja tema jüngrid ühes temaga. Kui hingamispäev kätte jõudis, hakkas Jeesus sünagoogis õpetama. Ja paljud, kes teda kuulsid, olid hämmastunud: "Kust on temale see kõik tulnud ja mis tarkus on see, mis temale on antud, nii et vägevad teod sünnivad tema käte läbi? Kas pole ta siis seesama puussepp, Maarja poeg, Jaakobuse, Joosese, Juuda ja Siimoni vend? Ja kas tema õed ei ela kõik meie juures?" Ning nad põlgasid tema ära.

Aga Jeesus ütles neile: "Prohvet pole kuskil vähem austatud kui oma kodukohas, oma sugulaste keskel ja omas kodus." Ja tema ei saanud seal teha ühtegi vägevat tegu. Ainult mõnedele haigetele pani ta käed peale ja tegi nad terveks. Ning tema pani imeks nende uskumatust.
See on Issanda Sõna.

Sissejuhtus

Armsad õed ja vennad, mõne aja eest helistas mulle mu vana sõber ja kurtis, et nii tema korteris kui väljas on hirmus palav, ta tunneb end väga halvasti. 80-aastasena ei pea organism niisugusele kuumusele enam hästi vastu, ja nii ta helistaski mulle peaaegu et hüvasti jätmiseks. Ma soovitasin tal tihti lonkshaaval vett juua, jahedasse vette kastetud rätikuid kuklal ja otsaesisel hoida ning iga paari tunni tagant, kui ta tunneb, et kuumus hakkab võimust võtma, jaheda dushi all käia. "Aga ma ei ole harjunud nii tihti dushi all käima," halises mu sõber vastuseks. Viimaks, üpris pika veenmise peale, lubas ta mind siiski kuulda võtta, ja kui talle õhtul tagasi helistasin, kõlas tema hääl juba palju reipamalt.

Ma ei ole harjunud... Ebatavalised olukorrad nõuavad vahel ka ebatavalisi meetmeid, mis võivad olla otse meie nina all - kui vaid tuleks selle peale, et neid kasutada.
Me tunnistame oma patud...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, nägin kord üht filmidokumenti katsest, mis tehti eesmärgiga uurida perekonna nooremate laste käitumist. Katse seisnes selles, et ema tegeles demonstratiivselt ainult oma vanema, nii umbes viieaastase pojaga. Teine, kolmeaastane, jäeti aga täielikult tähelepanuta. Algul püüdis üksijäänud jonnida ja lärmi teha, kuid nähes, et sellel mingit tulemust pole, võttis ta oma mänguasja ning tuli seda nii emale kui vennale pakkuma. Niisuguse "pehme" segamistaktikaga saavutaski väikevend lõpuks selle, et nii ema kui vanem vennake ainult temaga pidid tegelema. Seda oli huvitav jälgida, kuidas noorem laps alateadlikult alternatiivseid strateegiaid arendas, kui ta nägi, et jõu ja kisaga ta sihile ei jõua. Selline "diplomaadi-taktika" ongi tihti iseloomulik pere pesamunadele, kelle jõud ja tarkus vanematest vendadest-õdedest üle ei käi.

"Nii kiitlen ma pigemini oma nõtrusest, et Kristuse vägi elaks minu sees," kirjutas apostel Paulus korintlastele. See kõlab nagu jõu manifestatsioon. Pauluse lähtepunktiks on "okas tema ihus", "saatana ingel", kes teda rõhub. On oletatud, et tegu võis olla langetõvega, kuid otsesed tõendid selle kohta puuduvad. Viidatud on veel iseloomuveale, mingile kirele, mis Paulust aina kiusas. Kuid võibolla oli tegu hoopis eelaimusega sellest, kui palju tema elutöö saab mõjutama teiste inimeste käekäiku - hea sepp teab, et tema poolt taotud nuga võib osutada nii töö- kui tapariistaks.

Nagu teada, tähendab Paulus ladina keeles "väike", "vähem", "vääritud". Paulus? Väike ja vääritud? Kui vaadelda inimkonna ajalugu, on meil tema näol tegemist ühega kõigi aegade kõige mõjukamatest isikutest. Tal oli ja on jätkuvalt, tänapäevalgi, rohkem võimu inimeste südamele üle kui ühelgi selle maailma kuningal. Sest Jeesus andis moraalsete seaduste põhijooned, kuid just Paulus oli esimene kristlik teoloog, kes hakkas tõlgendama ja süstematiseerima Jeesuse õpetust, tuletama sellest konkreetseid eeskirju koguduse jaoks. Kiriku õpetus on tänini pauliinlikest tõlgendustest läbi põimunud nii dogmaatikas kui moraaliõpetuses. Muuseas oli ka kogu Lutheri reformatsiooni keskseks teoloogiliseks teemaks Pauluse kirjade tõlgendamine.

"Nii kiitlen ma pigemini oma nõtrusest, et Kristuse vägi elaks minu sees... sest just siis, kui ma olen nõder, olen vägev," kinnitab Paulus iseend oma usus. Oma nõtruse tunnustamine on olnud tegelikult kristliku sõnumi keskmes algusest peale. Juba Ristija Johannes tunnistas Jumala ja tema salvitu vägevuse kõrval

oma vääritust: "Mina ei ole väärt tema sandaalirihma lahti päästma..." (Jh 1,27). Jeesus ise andis endale aru, et nõdras inimkehas on kätketud tema missiooni eesmärk - rõõmusõnum nähtamatust Jumalast, kes valitseb kõigi elavate hingede üle nii siin maailmas kui igavikus mitte hävitava, vaid loova vägevuse läbi.

Nii võib öelda, et Jeesuse avalikku tegevust iseloomustas pehme taktika. Ta kritiseeris küll oma aja rahvaülemaid, kuid ei kutsunud kedagi üles nende vastu jõudu kasutama. Seesama nõtruse ja vägevuse vahekord on nähtav ka tänases evangeeliumis. Jeesust ei võeta tema kodukohas Naatsaretis omaks, kuna ta on liiga tuttav, liiga normaalne - kohaliku puussepa poeg, kelle sugulased elavad ikka veel samas külas. Kuidas julgeb tema, tavaline inimene, esineda Jumala Pojana? See küsimuseasetus jätab paraku täiesti tähelepanuta tõsiasja, et Jeesus teeb reaalselt imesid, õpetades samal ajal inimesi mõistlikult käituma.

Armsad õed ja vennad, ka meile võib vahel tunduda nagu eeldaks Jumala vägevus seda, et inimene ei tohi olla oma elus iseseisev ja edukas. Kuid tegelikult teeb just oma nõtruse aus ja tagamõtteta tunnistamine meid vabaks mõtlema oma peaga, ja juhatab meid õppima ajaloost - nii teiste inimeste kui ka iseenda kogemustest. Sellepärast ongi meie reaalsus ehitatud inimliku otsustavuse ja saatuse määramatuse piirile, et me õpiksime olema mõistlikud ning julgema täita oma kohuseid, võtma vastutust, kuid samas arvestama oma nõtrusega, muutma oma halbu harjumusi paremate kasuks. Inimväärikal elul ei ole küll lihtsat ja lõplikku valemit, kuid vägivallaga saavutatakse midagi head siiski harva, pehme taktika ja diplomaatilisus annab paremaid tulemusi. Aamen.